

Regjeringen i Bøld og siger til den: Hvad der er nødvendigt, veed vi Intet om, det afhænger af Regjeringen, og det bestemmer den til sin Tid; men det er jo ikke paa nogen Maade at klare Forstaaelsen af Begrebet „nødvendige Udgifter“. Denne Bemyndigelse til at afholde de nødvendige Udgifter er jo nemlig ikke indskrænket til, hvad den vilde være efter de hidtil gjældende midlertidige Finantslove, til en Bemyndigelse til at afholde de nødvendige Udgifter med en Maximalgrændse, men den er udtrykkelig fremsat som Forslag til en Ret til at afholde de nødvendige Udgifter efter det Finantslovsforslag, Regjeringen selv har forelagt, men det gjør en væsentlig Forskjel. Det er altsaa ikke blot de nødvendige Udgifter, Regjeringen faar Ret til at afholde i paatrængende Tilfælde o. s. v. med den Bestemmelse, at den ikke maa overskride sit eget Forslag, men den faar Ret til at afholde de Udgifter, som den selv anser for nødvendige. Altsaa, naar Regjeringen betegner en hel Række Udgifter som nødvendige — den behøver ikke engang at sige det i sit Forslag, men kan blot sige det mundtligt — saa har den efter sin Mening Ret til at afholde dem. Med andre Ord, man giver Regjeringen carte blanche til at afholde de Udgifter, den selv foreslaar, blot med den Begrændsning, at den skal rette sig efter de Rægtelser, som ere vedtagne af begge Thing. At dette ikke gjør Forstaaelsen af Udtrykket „nødvendige Udgifter“ klarere, kunne vi let blive enige om, og at det er en fuldstændig Forandring af den bestaaende Retstilstand, tror jeg heller ikke, Nogen vil være i Tvivl om. Den hidtilværende Opfattelse af den midlertidige Finantslov, af, hvad den betyder, og hvad den er til, har lige fra 1850 indtil Dato været den, at en saadan Lov gik ud paa at opretholde den bestaaende Tilstand derigjennem, at alle Lovgivningsfaktorer enedes om, at de løbende Forretninger fortsattes saaledes, at Statsmaskineriet ikke gik i Stykker. Forstaaelsen har altid været den, at en Nødstilstand var til Stede, og det, der for en Nødstilstand var nødvendigt, fik Lov til at passere. Det er den Opfattelse, der har ligget til Grund for alle hidtil gjældende midlertidige Finantslove. Det fremgaar saa klart af alle de Udtalelser og Forhandlinger, der have fundet Sted fra 1850 indtil Dato, at det maa siges at være slaæet fast ved hele den 35aarige Tradition fra Grundlovens Givelse. Jeg skal ikke nu trætte med Citater i saa Henseende, jeg skal blot henvisse til den Udvikling, som det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) har givet for et Par Aar tilbage, da Finantsloven var til 3die Be-

handling, saa vidt jeg mindes i 1881 eller 1882. Der ville ærede Medlemmer, som ønske at gjøre sig nærmere bekendt hermed, finde Bevist for, hvad jeg her har sagt. Det nuværende Forslag derimod gaar ud paa, at naar der ingen Overenskomst er truffet om Finantsloven, naar der endnu mangler gyldig Hjemmel for Regjeringen til at opkræve Skatter og afholde Udgifter, da at etablere en Tilstand, i hvilken Regjeringen har fuldkommen fri Myndighed til at afholde alle de Udgifter, som ikke nægtes af begge Thing, altsaa ogsaa alle de Udgifter, som ere omstridte af begge Thing, ganske efter eget Skjøn, eller med andre Ord, den hidtil gjældende Opfattelse er grundet paa Lokammersystemet, paa den Grundsætning, at intet Nytt kan indføres her til Lands, uden at begge Thing have givet deres Samtykke dertil. Den Opfattelse, der ligger til Grund for Regjeringens Forslag, er bygget paa Etammersystemet, nemlig at Regjeringen kun behøver det ene Things Samtykke til at gennemføre, hvad den vil. Dette er den faktiske Forstaaelse, og det vil blive den virkelige Forstaaelse af dette Lovforslag, saaledes som det er formuleret, og saaledes som det er motiveret, eller rettere sagt efter den Tausshed, hvormed det paa dette Punkt er motiveret. Hvis dette Lovforslag bliver vedtaget, vil Regjeringen, naar den har Flertallet i det ene Thing paa sin Side, kunne regjere ganske uhindret her til Lands, gennemføre ikke blot, hvad der er nødvendigt for at holde Administrationen i Gang, men Alt, hvad Regjeringen anser for nødvendigt. Det undrer mig noget, at denne Opfattelse finder saa varm Tilslutning hos dem, der her til Lands kalde sig konservative. Denne lokale danske Konservatisme har overhovedet mærkelige Begreber om, hvad der er konservativt og ikke. Den sværmer for Statskorp, for provisoriske Finantslove, og den sværmer ogsaa for saadanne Forslag som dette. Jeg finder det ganske naturligt, fordi den jo nærmest synes at have indrettet sig efter, hvad den har læst i udenlandske Aviser, at der gjælder for konservativt, uden i Virkeligheden at kende stort til det, og derfor ster det, som saa let sker, naar man gaar paa en Imitation, saa kommer man til at gaa videre, end man strengt taget behøver. Jeg tror ikke, at nogen ikkedansk konservativ vil tage feil af, at dette Lovforslag i Virkeligheden indeholder den største Fare for de konservative Interesser. Dette Lovforslag reducerer jo begge Rigsdagens Afdelinger til at være i Ministeriets Lomme. For Dieblittet vilde det, hvis Forslaget blev vedtaget, gaa ud over Folkethinget. Regjeringen og dens